

זכרונות OF ברכה IN THE יעלה ויבא

Can we learn anything about the prayer of יעלה ויבא from the disagreement between the Ashkenazim and the Sephardim as to whether the prayer of יעלה ויבא should be recited in the ברכה of זכרונות in עשרה מוסף שמונה עשרה on ראש השנה? Let us begin by reviewing the opinion of the טור in this matter:

טור אורה חיים הלכות ראש השנה סימן תקצ"א—זכרונות, אתה זוכר וכו'. ונהגו להפסיק בין ב' פסוקים שבירמי' לומר באמצע פסוק אחד של יחזקאל לפי שדומין זה לזה. ובטוליטולא נוהגין לומר יעלה ויבא בזכרונות, ומנהג טוב הוא ובאשכנז אין נוהגין.

Translation: The Bracha of Zichronos begins with the words: Ata Zochair. It was customary to insert a verse from the Book of Yechezkeil between the two verses quoted from the book of Yirmiyahu because those two verses are very similar. In Toledo (Spain) it was customary to include Ya'Aleh V'Yavoh in the Bracha of Zichronos. That is a good custom. However that practice is not followed in Ashkenaz.

The טור endorses the practice of reciting the prayer of יעלה ויבא in the ברכה of זכרונות in טור אורה חיים הלכות ראש השנה מוסף שמונה עשרה. Why? It would appear that the prayer of יעלה ויבא injects a theme into the ברכה of זכרונות that would otherwise be missing. If the prayer of יעלה ויבא represented only מעין המאורע, a reminder of the special nature of the day, it would have been inappropriate to add it to the ברכה of זכרונות since the proper place for מעין המאורע is in the ברכה of קדושת היום מוסף שמונה עשרה which in ראש השנה on מוסף שמונה עשרה is found in the ברכה of מלכויות. נוסח אשכנז may have omitted the prayer of יעלה ויבא in the ברכה of זכרונות for that very reason; because the prayer of יעלה ויבא, מעין המאורע, is already part of ראש השנה on תפלת שחרית. That point is made by רב עמרם גאון:

סדר רב עמרם גאון (הרפנס) סדר ראש השנה—והכי אמר רב פלטוי ראש ישיבה, מנהג הוא לומר יעלה ויבא. מקום שנהגו לאומרו, אומרין. ואם אין רגילין לומר, אין צריכין. שכבר שליה צבור יורד לפני התיבה והרי הוא אומרה בזכרונות. ובמקומנו יש מהכמים שהן מזכירין, ויש מהכמים שאין מזכירין.

Translation: This is what Rav Pultoy, head of the Yeshiva, declared: It is customary to recite Ya'Aleh V'Yavoh in Shacharis Shemona Esrei on Rosh Hashonah. In places where it is customary to do so, they should continue to do so. However, if it is place where it was not customary to do so, it need not be recited since the prayer reader will be reciting Ya'Aleh V'Yavoh in the Bracha of Zichronos in Tefilas Mussaf of Rosh Hashonah. In our area, some of our Sages recite it in both Tefilos and some do not.

רב עמרם גאון was relating a practice of omitting the prayer of יעלה ויבא from שחרית שמונה עשרה תפלת זכרונות in ברכה of ראש השנה because it was included as part of the מוסף. A similar position is taken concerning the question of whether it is necessary to repeat

יעלה ויבא in תפלת שחרית on ראש חודש if one forgets to recite the prayer of יעלה ויבא in תפלת שחרית. Former Chief Rabbi Ovadiya Yosef cites both positions on this issue:

שו"ת יחוזה דעת חלק ו' סימן ו'—ולכן יפה כתבו הרמ"ע מפאנו והכנסת הגדולה, שזהו דוקא אם לא התפלל מוסף, שאם הזכיר ראש חודש במוסף עולה לו במקום יעלה ויבא, שהרי עיקר חיובו לומר מעין המאורע, ובזה כבר יצא בתפלת מוסף של ראש חודש. אבל הרשב"א סבירא ליה כדעת חכמי פרובינצא, שיעלה ויבא הוא חלק מהתפלה עצמה, ואם לא אמרה הרי הוא כאילו לא התפלל כלל, ולכן אפילו התפלל מוסף של ראש חודש, מכל מקום הרי לא התפלל שמונה עשרה בשחרית, ולכן חייב לחזור ולהתפלל שחרית.

Translation: Therefore what Rabbi Menachem Azarya of Fano, Italy, and the Knesses Ha'Gedola wrote is correct. It is necessary to repeat Shemona Esrei in Tefilas Shacharis on Rosh Chodesh if one forgets to recite Ya'Aleh V'Yavo only if he remembers before reciting Tefilas Mussaf. If he has already recited Tefilas Mussaf on Rosh Chodesh, he has fulfilled the requirement to recite Ya'Aleh V'Yavo since the reason to recite Ya'Aleh V'Yavo is primarily to declare the special nature of the day. He fulfills the requirement to declare the special nature of the day by reciting Tefilas Mussaf. The Rashba follows the opinion of the Sages of Provence that Ya'Aleh V'Yavo is an integral part of Shemona Esrei. If one omits an integral part of Shemona Esrei, it is as if he did not recite the prayer at all. As a result, even if he does recite Tefilas Mussaf on Rosh Chodesh, he is deemed to have not recited Tefilas Shacharis that day. That is why he must repeat Shemona Esrei of Shacharis.

The same reasoning is used to explain why we do not recite the prayer of יעלה ויבא in תפלת מוסף on ראש חודש.

חידושי הריטב"א מסכת תענית דף טו' עמ' א'—והן מוסף תפלה לענין זה כשם שאין אומרים יעלה ויבא במוסף של ר"ח כי התפלה הוא תפלת היום ואף זה דוגמתו, וזה נראה יותר נכון וברור בעיני. וכן נראה דעת הרמב"ם ז"ל, אבל אין זה דעת קצת רבותי שיחיו.

Translation: Mussaf Shemona Esrei should be viewed as follows: Ya'Aleh V'Yavo is not recited in Tefilas Mussaf on Rosh Chodesh because the form of Mussaf Shemona Esrei itself on Rosh Chodesh incorporates the declaration of the special sanctity of the day. That appears to me to be correct and clear. So too held the Rambam. However, some of my contemporaries, may they live and be well, disagreed.

So why do the Sephardim include the prayer of יעלה ויבא in both שמונה עשרה of תפלת שחרית and within the ברכה of זכרונות עשרה on ראש השנה מוסף שמונה עשרה and why was the practice endorsed by the טור? We need to respond to one more another question before answering this question: why is the prayer of רצה והחליצנו recited in the ברכה of בונה ירושלים as part of המזון ברכת?

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף מה' עמ' ב'—תנו רבנן, סדר ברכת המזון כך היא: ברכה ראשונה, ברכת הזן; שניה, ברכת הארץ; שלישית, בונה ירושלים; רביעית, הטוב והמטיב; ובשבת, מתחיל בנחמה ומסיים בנחמה, ואומר קדושת היום באמצע; רבי אליעזר אומר: רצה לאומרה בנחמה, אומרה; בברכת הארץ, אומרה; בברכה שתקנו חכמים ביבנה, אומרה.

להבין את התפלה

וחכמים אומרים: אינו אומרה אלא בנחמה בלבד.

Translation: Our Sages taught: This is the order of Birkas Ha'Mazzone: the first Bracha is the Bracha thanking G-d for providing humanity with food; the second Bracha is a Bracha about the Land of Israel; the third Bracha is a Bracha that requests the re-building of Yerushalayim; the fourth Bracha is a Bracha in which we thank G-d for his kindness. On Shabbos, we begin with words of comfort and end with words of comfort and declare the sanctity of the day in the middle of those two requests for comfort. Rabbi Eliezer says: you may declare the sanctity of the day in the second, third or fourth Brachos. Our Sages declared that it should be recited only in the Bracha of comfort.

Not surprisingly we again encounter רבי אלעזר presenting what appears to be an old practice; that it is permissible to add רצה והחליצנו in either the second, third or fourth ברכות of ברכת המזון. Nevertheless, the position of the חכמים was adopted that the reference to שבת must be made in the ברכה of בונה ירושלים. Why?

רבינו יונה על הרי"ף מסכת ברכות דף לה עמוד ב- ובשבת מתחיל בנחמה ומסיים בנחמה ואומר קדושת היום באמצע. פירש הרי"ף ז"ל שצריך להתחיל בנחמה ולשנות הלשון ולומר במקום רחם נחמנו, ובחתימה שיאמר אחר רצה והחליצנו ונחמנו בציון עירך כי אתה בעל הנחמות בא"י מנחם עמו ורש"י ז"ל פי' שאין צריך לשנות הלשון שאומר בחול ולא להוסיף עליו כלל וכשמוכיר רחמי מתחלה ובנין ירושלים בסוף זהו נחמה כי נחמתן של ישראל הוא רחמי שמים ובנין ירושלים ולא באו בכאן להודיענו שצריך לשנות הלשון שאומר בחול אלא בא להשמיענו שאומר קדושת היום בין שתי הנחמות דהיינו רחם ובונה ירושלים.

Translation: On Shabbos we must begin with words of comfort and end with words of comfort and refer to the sanctity of the day between the two statements of comfort. The Rif explains the words: "start with comfort" as requiring that the opening words of the third Bracha of Birkas Ha'Mazzone begin with the word: comfort. Instead of beginning with the word: Rachem, he suggests that we begin with the word: Nachameinu. He further suggests that we must close the Bracha, after reciting the paragraph of Ritzei V'Hachalitzeinu, with the words: V'Nachamaeinu B'Tzion Ircha (and comfort us by re-establishing Your city, Zion) Ki Ata Ba'Al Ha'Nechamos. Baruch Ata Hasbem Minachem Amo (who comforts His People). Rashi explains that it is not necessary to change either the opening words or the closing words of the Bracha. We continue to recite the Bracha with the same words that we include on weekdays. The opening word: Rachem (bestow compassion) and the closing words: Boneh Yerushalayim are the words of comfort that are required by the Gemara. The comfort of the Jewish People will come when G-d bestows compassion upon the Jewish people by rebuilding Yerushalayim. The Gemara was not instructing us to change the usual wording of the Bracha. Instead the Gemara was directing that we refer to the special sanctity of the day between the two expressions of comfort; i.e the opening word of Rachem and the closing words of Boneh Yerushalayim.

רבינו יונה teaches us that comfort will come to the Jewish People only with the rebuilding of בית המקדש and the בונה ירושלים. That explains why we find such a diversity of endings for the third ברכה of ברכת המזון on שבת including the following:

רמב"ם הלכות ברכות פרק ב' הלכה ד'- ברכה שלישית פותח בה רחם י-י א-להינו עלינו ועל ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך, או נחמנו י-י א-להינו בירושלים עירך

וחותם בה בונה ירושלים או מנחם עמו ישראל בבנין ירושלים, ולפיכך נקראת ברכה זו נחמה.
Translation: The third Bracha of Birkas Hamazone opens with the words: Rachem Hashem . . . or Nachameinu Hashem Elokeinu . . .and we close with the words: Boneh Yerushalayim or Menachem Amo Yisroel B'Binyan Yerushalayim (who comforts His nation, Yisroel, by rebuilding Yerushalayim). That is why the Bracha is known as Nechama (comfort).¹

Let us now draw a parallel between the third ברכה of ברכת המזון and the ברכה of זכרונות based on the fact that יעלה ויבא is included in both and use that link to re-examine the prayer. It becomes clear that יעלה ויבא consists not only of מעין המאורע and צועק לעתיד לבוא. It also contains a request that G-d remember ירושלים עיר קדשך and משיח בן דוד עבדך, elements of the ברכה of נחמה. When you analyze the ברכה of זכרונות in מנהג אשכנז, you find that the ברכה fails to include any requests that G-d remember משיח בן דוד עבדך or ירושלים עיר קדשך. All the verses that are recited refer only to remembering the Jewish people. It can be argued that יעלה ויבא was included in the ברכה of זכרונות so that the זכירה, the request that G-d remember, would include not only the Jewish People but also ירושלים עיר קדשך and משיח בן דוד עבדך. In other words, just as the נחמה that we pray for in ברכת המזון is incomplete without the re-establishment of the Davidic monarchy and the rebuilding of ירושלים so too the זכירה that we ask for in the ברכה of זכרונות would be incomplete without asking G-d to remember משיח בן דוד עבדך and ירושלים עיר קדשך.

Notice how this theme permeates the version of יעלה ויבא as it appears in the ברכה of זכרונות according to נוסח ארם צובא (Venice 1527):

א-להינו וא-להי אבותינו יעלה ויבא יגיע יראה ירצה ישמע יזכר יפקד ימנה יחשב יבוא לפניך זכרוננו פקדוננו זכרון אבותינו זכרון ירושלם עירך זכרון ציון עיר משכן כבודך זכרון נביאיך וחסידיך זכרון משיח בן דוד עבדך וזכרון עמך כל בית ישראל. י-י א-להינו, יעלה לטובה לברכה לישועה לגאולה לחן לחסד לריוח ולרחמים לחיים ולשלום ביום המנוח הזה וביום טוב מקרא קודש הזה ויום הזכרון הזה לרחם עלינו בו ולהושיענו. זכרוננו למען שמך י-י א-להינו בו לטובה פקדנו מלכנו לחיים טובים מלטנו בו מכל צרה וצוקה שמחנו בו שמחה שלמה רפאינו בו רפואה תמימה פדינו בו מיגון ואנחה הוציאנו בו מצרה לרוחה בדבר ישועה ורחמים שוב וחום וחננו וחמול ורחם עלינו חננו והושיענו כי אליך מיחלות עינינו כי א-ל מלך רחום וחנן אתה. קרב פזורינו מבין הגוים ונפוצותינו כנס וקבץ מירכתי ארץ והביאנו לציון עירך ברנה ולירושלם בית מקדשיך בשמחת עולם ונעשה לפניך את קרבנות חובותינו כמצוה עלינו בתורתך על ידי משה עבדך (ויקרא פרק כג, כג') וידבר ה' אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה מקרא קדש: כל מלאכת עבודה לא תעשו והקרבתם אשה לה'. זכרנו בזכרון טוב לפניך . . .

1. The רמב"ם appears to take the position that both רש"י and the ר"ף are correct.

SUPPLEMENT

Historical Evidence Of A Challenge To The Collection Of The מחצית השקל

פרשת שקלים always falls out on the שבת on which we announce the date of the month of אדר (or in a leap year, 'אדר ב'). That practice is based on the following משנה:

משנה מסכת שקלים פרק א' משנה א'—באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים בחמשה עשר בו קורין את המגילה בכרכין ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקואות המים ועושים כל צרכי הרבים ומציינין את הקברות ויוצאין אף על הכלאים:

Translation: MISHNAH . On the first of Adar a public announcement is made concerning the payment of the Shekels and warning against the planting of diverse seeds in close proximity of each other. On the fifteenth thereof the Scroll of Esther is read in walled cities. The roads, the broadways and the ritual water baths are repaired. Other public duties are performed. Graves are marked, and messengers go forth to warn against planting together diverse seeds.

The book: מגלת תענית, written during the period of the השמונאים, considered to be the first Rabbinic text ever put into writing, opens with a משנה that tells of a moment in Jewish History when the צדוקים / בייתוסין, Sadducees and Boethusians, challenged the practice of collecting the מחצית השקל. The צדוקים / בייתוסין, Sadducees and Boethusians, were two groups that existed during the period of the השמונאים which rejected Rabbinic interpretations of the Torah and which fell under the influence of the Hellenist culture of that time².

The book: מגלת תענית is a compilation of the days of the year in which fasting and eulogies were not permitted during the period of the השמונאים. It is an important source for the history of that period since it includes holidays and fast days that we no longer observe. Copies of the book with commentaries can be downloaded from www.hebrewbooks.org. The following is the opening משנה. A commentary that is designated: גמרא was added to מגילת תענית during the period of the משנה and the גמרא: מגילת תענית (ליבטנשטיין) הסכוליון משנה א'—אלין יומא דילא לאתענאה בהון ומקצתהון דילא למספד בהון. מן ריש ירחא דניסן עד תמניא ביה אתוקם תמידא דילא למספד.

Translation: These are the days on which it is not permitted to fast nor may eulogies be delivered. From the first day of Nissan until the eighth day, the period in which the Tamid sacrifice was preserved, eulogies may not be delivered.

2. One of the mysteries of Jewish History that scholars have tried to resolve is why both groups disappeared from the pages of Jewish History after the destruction of the Second Temple.

נמרא—שהיו בייתוסין³ אומרים מביאים תמידים משל יחיד; זה מביא שבת אחד וזה מביא שתי שבתות וזה מביא שלשים יום. ומה היו דורשים? אמרו (שמות כט', לט') את הכבש אחד תעשה בבקר, ליחיד משמע. אמרו להם חכמים: אין אתם רשאים לעשות כן לפי שאין קרבן בא אלא משל כל ישראל שנאמר (במדבר כח', ב') צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי תשמרו להקריב לי במועדו. קרבני זה הדם, לחמי אלו חלבים, לאשי זה הקטרת. ריח זו הלבונה. ניחחי אלו הנסכים, וכל שהוא כריח ניחחי תשמרו להקריב לי במועדו. שיהו כלם באים מתרומת הלשכה . . . וכשגברו עליהם ונצחום התקינו שיהו שוקלים שקליהם ומניחים אותם בלשכה והיו תמידים קרבים משל צבור וכל אותן הימים שדנום עשאו ימים טובים.

Translation: The Sadducees and the Boethusians asserted that the cost of bringing the daily Tamid sacrifice should be borne by individual contributors. One person absorbs the cost for one week. Another provides the funds for two weeks. Another contributes the funds needed for thirty days. On what basis did they support their position? They based it on a verse in which the words are presented in the Torah in the singular number: one lamb you shall present as a sacrifice in the morning. Our Sages responded to them: contributions by individuals to pay for the cost of the Tamid sacrifice may not be accepted. The daily Tamid sacrifice must be brought by the community as a group and from funds collected from the community, as the verse provides (in the plural number): Command the people of Israel, and say to them, My offering, and My bread for My sacrifices made by fire, for a sweet savor to Me, shall you observe to offer to Me in their correct time. The words: My sacrifice represent the blood. The word: the bread represents the fats. The word: sacrifice represents the incense. The word: the smell represents the spices. The word: savor represents the pouring of liquids. All that is like the smell of the sacrifices which you should be careful to sacrifice at the correct times and that all the Tamid sacrifices should originate from the donations to the Treasury . . . When the Rabbis gained the upper hand and overcame the challenge from the Sadducees and the Boethusians, they renewed the practice of collecting the half Shekel and placed the funds into the treasury of the Beis Hamikdash. The cost of the Tamid sacrifice was once again paid from the communal funds. The eight days in which it took to overcome the challenge were declared to be days of celebration.

מגילת תענית—פרשיות בתולדות בית השמונאי לאור משנה Ben Tzion Luria in his book: משנה explains this משנה as follows. At the time of the חשמונאים, two sects, the ביתותים and the צדוקים, opposed the theological tenets of the פרושים, the Pharisees, who conducted themselves in accordance with the Oral Law transmitted from משה רבינו. Both of the latter groups fell under the influence of Hellenism. The first משנה in מגילת תענית presents one aspect of Hellenism; that either the King or one of the members of the aristocracy should be responsible for paying for the cost of the daily sacrifices brought on behalf of the local deity. As applied to the service on the בית המקדש that doctrine conflicted with the rule that had been transmitted by the Oral Law that the cost of the public sacrifices brought in the בית המקדש were to be paid from the money collected

3. Some versions change the word to: צדוקים.

annually in the form of the **מחצית השקל**.

Luria alleges that after being successful in re-establishing the rule that public funds should be used to pay for public sacrifices, the Pharisees instituted additional rules to bolster the practice. For example, a rule was promulgated that **כהנים** were exempt from contributing the **מחצית השקל**. This rule eliminated the possibility that any single **כהן** would claim that he participated in a Tamid sacrifice for which the cost was covered by his **מחצית השקל**.

A second innovation instituted by the Pharisees was the practice known as the **מעמדות**. The area in Israel occupied by the Jews at that time was divided into 24 districts. **כהנים** from each district would serve in the **בית המקדש** for a week at a time, once every 24 weeks. The **מעמדות** were groups of lay Jews who would congregate in a central location in the district when the **כהנים** from their district served in the **בית המקדש**. That week would be devoted to fasting and praying on behalf of the Jewish People. According to Luria, the practice of the **מעמדות** was instituted just after the resolution of the conflict between the Pharisees and the Sadducees on the issue of the Tamid sacrifice. The **מעמדות**, the practice of laymen fasting and praying as representatives of the Jewish community, reinforced the concept that the communal sacrifices were being brought by the community and not by individuals. Luria notes that the verse quoted in the **משנה** in **מגלת תענית** to support the position of the Pharisees appears in the **משנה** in 'ע' א' as the basis for the practice of the **מעמדות**.

This is how Luria concludes his discussion of the first **משנה** in **מגלת תענית** (page 94):

כללו של דבר: המגילה מדברת ביום טוב לזכר הימים שבהם 'הוקם התמיד'. אבל ההסדר בענין קרבן התמיד הוא רק פרט אחד, היוצא ללמד על הכלל. הטעם ליום טוב זה היה חידוש צורת בניינו של כל העם, קביעת מעמדות, יסוד זיקה חדשה של כל אחד מישראל לבית המקדש. שיתופו של כל העם כולו בקרבן התמיד נעשה מנוף כביר לאחדות ישראל. משהוכרה שותפות זו נתקבצו סביב הקרבן לא רק יהודי ארץ ישראל, אלא גם יהודי התפוצות. מחצית השקל לגולגולת, שהרימו כל היהודים מכל מדינות תבל, שימשה בראש וראשונה לתמיד, ואחר כן גם לשאר צורכי בית המקדש וירושלים—וסביב לנושא זה נתלכדו כולם למרות המרחקים הגדולים, שהפרידו בין היהודים במלכות הפרתים ובין יהודי העולם היווני והרומי. על כן היתה גדולה כל כך חשיבתו של יום טוב זה לזכר הקמת התמיד ועשוהו שמונה ימים.

Translation: We can conclude that the Megilah speaks of a holiday that commemorates the days in which the Tamid sacrifice was renewed. However, the resolution of the debate concerning the Tamid sacrifice should be viewed as a minor issue that points to the existence then of a much more substantial problem.

The true reason for the holiday was that the structure of the nation was reorganized through the establishment of the Ma'Amados, the foundation for creating a new bond between the Jewish People and the Beis Hamikdash. The goal in requiring the participation of the whole nation in the Tamid sacrifice was to unify the Jewish people. Once the communal participation in the Tamid sacrifice was accepted, not only did Jews who lived in Eretz Yisroel rally around the Tamid sacrifice but Jews of the Diaspora began to participate as well. The half Shekel that was collected from all the Jewish communities was used first to cover the cost of the Tamid sacrifices, then to cover the cost of maintaining the Beis Hamikdash and then to maintain all of Yerushalayim. The entire Jewish community united around this issue despite the distances that divided the Jews, some of whom fell under Persian dominance while others lived under Greek and Roman control. That is why the holiday took on such importance. It became an opportunity to commemorate the renewal of the Tamid sacrifice which they celebrated for eight days (similar to Hanukkah?).

לפני זמנם של החשמונאים לא נהגו יהודי הגולה להעלות את מחצית השקל לבית המקדש ולא לעלות ברגל. בסופה של תקופה זו כבר אנו רואים אירגון יעיל של העלת מחצית השקל לגולגולת בכל תפוצות ישראל ועלייה לרגל לירושלים של המוני עם בחגים ובימות החול-מסתבר שקשר זה נוצר בתקופת החשמונאים, לאחר שפרקו עול נכרים וקבעו סדרים והתקינו תקנות לעם כולו, בארץ ובתפוצות. והרעיון העיקרי שבתקנות אלו קשור בקרבן התמיד, שהוא בא מתרומת הלשכה, מתרומתו של כל העם כולו.

Translation: Before the period of the Hasmona'Im, the Jews of the Diaspora did not regularly contribute the half Shekel to the upkeep of the Beis Hamikdash nor did they travel in great numbers to Yerushalayim for the holidays. By the end of that era, we see all the Jewish communities in the Diaspora undertaking a strong and organized effort to contribute the half Shekel. We further see masses of people travelling to Yerushalayim for the holidays and for non-holidays. It makes sense that this link to Eretz Yisroel developed in the period of the Hasmona'Im after they overcame the domination by other nations and after they developed rituals and instituted practices for the whole nation, whether they lived in Eretz Yisroel or in the Diaspora. We can point to the Tamid sacrifice which was funded by the communal fund, the money contributed by all members of the Jewish community, as the foundation for the new practices.